700/04

Den 7. juni 2004 blev i sag nr. 62.173:

xxxxx xxxxx xxxx
xxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring A/S, klager over størrelsen af den af selskabet udbetalte ménerstatning i forbindelse med et ulykkestilfælde.

Klageren faldt den 12/5 1998, da hun var på vej ned ad en kældertrappe. Hun landede direkte på enden og havde umiddelbart herefter smerter op igennem ryggen og op i hovedet.

Selskabet indhentede lægelige oplysninger, herunder et lægebrev fra speciallæge i neurologi M.R., dateret den 17/8 1999 og en speciallægeerklæring af 9/12 1999 fra speciallæge i ortopædkirurgi overlæge O.V. Overlægen har i speciallægeerklæringen konkluderet, at faldet havde udløst symptomer fra en række discusprotrusioner fra nakken.

Selskabets lægekonsulent har på baggrund af speciallægeerklæringen vurderet det varige mén til 8 %, og selskabet udbetalte erstatning svarende til denne vurdering den 5/1 2000.

Den 29/8 2002 modtog selskabet en fax fra klagerens ægtefælle, der bad selskabet om at tage sagen op igen. Ægtefællen havde medsendt en kopi af Sønderborg Kommunes afgørelse om tilkendelse af mellemste førtidspension. Af afgørelsen fremgår bl.a.:

"Der er ved afgørelsen lagt vægt på de modtagne lægelige erklæringer, som beskriver Deres helbredstilstand.

Det oplyses, at De siden faldulykken i 1998 har haft tendens til vedvarende hovedpine og nakkesmerter. Derudover lider De af smerter i ryg, arme og knæ.

Smerterne i hoved-, nakke og skulder forværres ved fysisk anstrengelse, endog også kun ved et let arbejde.

Deres hukommelse er blevet dårligere. De kan ikke overskue flere ting ad gangen. De bliver hurtigere irritabel og træt end tidligere.

De har været igennem adskillige former for behandlinger, uden at dette har medført en forbedring af Deres helbredstilstand.

Det har deltaget i et vejlednings- og afklaringskursus på Reva, men De skønnes ikke at have ressourcer til at kunne magte et erhvervsarbejde.

Sønderborg kommune har udfra de i sagen foreliggende oplysninger lagt vægt på, at Deres fysiske tilstand har været forsøgt forbedret gennem adskillige behandlingsformer, uden de store forbedringer.

Der skønnes således ikke at foreligge nogen behandlingsmæssig foranstaltninger, der vil kunne forbedre Deres erhvervsevne i den grad samtidig med, at der ikke skønnes realistiske arbejdsmarkedsforanstaltninger.

Sønderborg kommune vurderer således, at Deres sygdom er stationær, og at Deres erhvervsevne er nedsat med mindst 2/3, men ikke til det ubetydelige, hvilket berettiger Dem til tilkendelse af mellemste førtidspension, jfr. § 14, stk. 2, nr. 1 i pensionsloven."

Selskabets lægekonsulent gennemgik pensionsafgørelsen og fandt ingen indikation af, at der var sket en forværring af skadens følger. Lægekonsulenten bemærkede, at det af kommunens pensionsafgørelse fremgår, at følgerne efter faldet i 1998 var hovedpine og nakkesmerter, således som det også er beskrevet i speciallægeerklæringen af 9/12 1999.

Herefter meddelte selskabet ved skrivelse af 27/11 2002 til klageren, at der ikke var grund til at genoptage sagen. Det blev samtidig meddelt, at sagen kunne indbringes for Arbejdsskadestyrelsen.

Klageren er utilfreds med selskabets afgørelse og har i klageskrivelsen anført følgende:

> "Jeg vil gerne have taget min sag op til revidering igen, da jeg nu er på førtidspension og 2/3 uarbejdsdygtig, jeg må ikke arbejde mere, p.g.a. de skader jeg har fået, da jeg faldt ned ad trappen og slog nakken og ryggen, forsikringen har sat en klausul, fordi jeg for 23 år siden havde et hold i lænden, det mener jeg ikke har noget med nakken at gøre, …"

Klageskrivelsen var bl.a. vedlagt en speciallægeerklæring af 1/5 2002 fra speciallæge i neurologi R.K., hvoraf det bl.a. fremgår:

> "**Konklusion:**
> Det drejer sig om en 42-årig, gift kvinde, der tidligere har haft forskelligt erhvervsarbejde, bl.a. som taxachauffør indtil hun i 1999 blev uddannet cafeteriasssistent. Havde ikke vanskeligheder med at klare dette arbejde rent fysisk før faldulykken 12. maj 1998, der medførte en lang række gener som anført: Hovedpine, nakkestivhed og smerter, hukommelsesbesvær, træthed med hyppigt hvilebehov og også lænde- ryg-smerter med udstråling til venstre hofte og smerter og sovende fornemmelse.
>
> Ved objektiv undersøgelse findes hun let hukommelsessvækket med ret udtalt cervikal fiksation og bevægeindskrænkning ved især sekstension og rotation til begge sider, ømhed af nakke- skulderåg, samt bevægeindskrænkning torakolumbalt og ligeledes paravertebral ømhed på venstre side torakolumblat. Desuden er fundet diskret

hypræstesi af venstre hånds 5. finger, let rediceret finmotorik og afsvækket vibrationssans af venstresidige ekstremiteter.

Sygdomsforløbet og disse objektive fund er forenelig med følge af cervikal og torakolumbal contusion/distorsion i forbindelse med faldulykken 12. maj 1998.

Det er nu knap 4 år siden ulykken fandt sted, hun har været sygemeldt siden 1999, der er forsøgt forskellige former for behandling, uden at dette har medført afgørende bedring i tilstanden, som nu synes stationær, dog kan de betydelige smerter og nattesøvnen muligvis bedres ved behandling med tricykliske antidepressiva og/eller antipileptika.

Dette vil dog næppe medføre nogen bedring af daglig funktionsevne/erhvervsevne, der på nuværende tidspunkt må anses for at være ubetydelig."

I selskabets skrivelse af 17/12 2003 til nævnet hedder det bl.a.:

"Efter at have modtaget akter fra nævnet, hvoraf flere af de lægelige akter ikke har været sendt til os før, har vi gennemgået sagen på ny. Vi skal efter fornyet gennemgang af sagen fastholde den trufne afgørelse.

Indledningsvis skal vi gøre gældende, at enhver indsigelse mod vores afgørelse af 5. januar 2000 er forældet med udgangen af 2002, jf. forsikringsaftalelovens § 29.

Det afgørende for, om forsikrede har ret til yderligere erstatning, er herefter, om der er sket en forværring af skadens følger, efter vi afgjorde sagen sidst.

Det fremgår, at forsikrede ud over gener fra hoved og nakke, også ved pensionstilkendelsen havde konstante smerter i ryg, arme og knæ. Disse gener er ikke omtalt i O.V.s erklæring fra 9. december 1999 og de har efter en lægelig vurdering ingen relation til ulykken. Derimod kan forværringen af symptomerne skyldes de degenerative forandringers spontane progression.

Vi finder ikke i de øvrige lægelige bilag indikation for, at der er sket en forværring af skadens følger, selv om forsikrede i øvrigt har oplevet en forværring i hendes helbredstilstand.

Vi skal således gøre gældende, at der ikke er grundlag for at genoptage sagen om følgerne efter ulykkestilfældet den 12. maj 1998.

Forsikrede omtaler i sin klage til ankenævnet en klausul. Denne klausul er ikke indsat på forsikredes ulykkesforsikring men på 2 livsforsikringer, der bl.a. giver ret til præmiefritagelse, hvis den forsikredes generelle erhvervsevne nedsættes til mindst 2/3 på grund af ulykke eller sygdom."

Nævnet udtaler:
Spørgsmålet om størrelsen af den méngrad, der er en direkte følge af ulykken, kan indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, men nævnet finder, at en méngrad på mere end 8 % ikke er godtgjort i en sådan grad, at nævnet for sit vedkommende har fundet anledning til at forelægge spørgsmålet for Arbejdsskadestyrelsen. Nævnet finder således ikke grundlag for at pålægge selskabet at udbetale yderligere erstatning, hvorfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen